

„Kuulsin kül“, vastas in mina, „aga rääkige ommeti, mis on sest Rootsilasest saanud, kes eile öhtu teile forterisse jäi?“ „Oh, ütles mõlder,“ mis toost palju rääkida, oli alles noorukene, püsti emapojakene, kui väenlastid kuulis küljas olewa, heitis hirmu pärast meeles peagi ära, ajas vägisse mu peale, et hobuse pidin sadulasse panema, sest tema tahtis rutu pafu minna. Manitse sin teda kül, et jäädge seia, ärge kattke midagi, ei tulge sõamehed seia otsuma, aga mis se aitas, loe ehk laula tema vastu, se oli üks föik, pidin siis tema tahtmist tegema ja teda lassma ärasöita. Eks teie wahest ise et ole näinud, ei mina ööse tulega tema juures tallis olin?“

„Jah,“ vastas in mina, „olen föik näinud ešunesest otjast viimiseni, sa fallis Jumal, kas wahest temale peaks liiga tehtud olema?“

„Ehk arvate teie vast, et mina temale midagi furja teinud,“ turtus Pastjan, „näe imed, nii võib oma hea südame pärast foguni kimpu saada. Mina soovisin temale head, kes teda käskis äraminna. Saab näha, kes julgeb mu vastu faebdust tösta!“

Sai ta wihaga seda ööldud, kuuldi faugelt fabjamüdinat, ja pea nägime hoest meie poole tuleva ilma sadulata ja ilma valjata. Ma tundsin ta jalapealt ära, oli Rootsi-mehe hal hobune. Loom waatas minu peale nii haledaete, nagu tahaks mu peale faewata, siis pööris pead talli akna poole ja wahtis üksjälm mi Möldri otsa.

„Kas ja mäed elajat,“ ütles in mina, „ta waatab ju teie peale, otse kui tahaks midagi öelda!“ Möldri karwad töüsivad püsti, nägu läks walgeks, hingg tahtis finni jääda, rutu sadus aknast ära. Hobune ei liifund mite paigast ja wahtis ifa talli aknasse, viimaks tuli mõlder piitsaga välja, haffas hobuse lafast finni, viis talli.

Kui pääv ju oli öhtupoole, läks minu mees teiste meestega saueaufude juure, mis otse weski taga olid. Sealt leidsivad nemad waest Rootsilast ruusufs peksitud peaga maas olemaist, hingge ei olnud enam sees. Mehed töösid surmukeha ülesse, kandsid külasse just Möldri ujse alla. Möldri majas pöles juba tuli, minu mees koputas akna külge, ütles: